

f i e t s c l u b

l e - d i g e r f

voor geboren

en

h a r d - r i j d e r s

t o e r - f i e t s e r s

**zomer
2009**

In dit geboorte nummer:

De opening met Steven Rooks
Klimmen in de Vogezen
Waarom de Giro naar Utrecht komt
Gemeente Nr. 371
Verantwoord doorzakken
Hobbies naast het fietsen
Bier en kamelen
Educatie voor jonge Ledigerfers
(Aan)geboren nieuw fiets-talent:

Yara 18 maart 2009
Jolanda van Bergeijk en Edwin Spapens

Dana 20 maart 2009
Astrid Teeuw en Robert Knol

Xander 1 april 2009
Christa van Noordennen en
Henk van Lingen

Mels 4 april 2009
Maya klooster en en Bas van Stratum

Amber 24 april 2009
Ay Hwa Liem en Robert Crommentuyn

Herkennen van fietsonderdelen

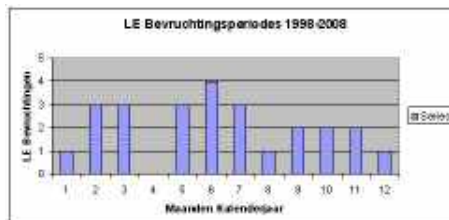

Nr. 16: Crank (3 stuks)

Steven Rooks heeft het naar zijn zin

Ledig Erf Bevruchtingen

De meest favoriete bevruchtingsperiode bij de fietsclub is de afgelopen 10 jaar verschoven van einde-seizoen en winterpauze naar de maanden mei t/m juli. In deze periode zijn ook alle andere clubleden op hun topniveau tijdens LBL, Waalse Pijl, Parijs-Roubaix, Trois Ballons, Pantani, Rondje IJsselmeer en De Marmotte.

BULLETIN ZOMER 2009

Clubblad van de Fietsclub Ledig Erf

Jaargang 15, Nummer 2

Bulletin zomer 2009, inhoud	3
Redactioneel.....	4
Opening seizoen 2009.....	5
Borrelpraat met Steven Rooks.....	8
Bollentocht, Eemnes, IJsselmeer.....	9
La Onzième Contre la Montre.....	10
Pianello en Monte Nerone.....	13
Les Trois Ballons.....	14
Nieuwe klassiekers voor actieve vijftigers.....	17
Interview: Genieten van een druk leven.....	18
Een Bédoin met palmen en een kameel op de achtergrond.....	20
Nr. 371: Nieuw-Beijerland, Gemeente Korendijk.....	24
Helm Hoofdzaak.....	25
Fietsen met Vincent van Gogh.....	27
Doorzakken met Museeuw.....	28
Oud gedaan, jong geleerd.....	32
Hobbies naast het fietsen; Schurende schakels.....	34
Geboortekaartjes.....	35

Colofon

Bestuur

Michiel Galama	06-21277653	voorzitter
Bert Coenen	030 - 2891110	penningmeester
Janine Mariën	030 - 2544861	lid
Mini Kalivianakis	030 - 2891110	lid

Redactie

Patricia Breshamer, Otte Boom, Jan Bultjes

Website: <http://fietsclub.ledigerf.nl>

Webmaster: Henk van Lingen, henk@vanlingen.net

Vertrek: iedere zondag om 11.00 uur of 13.00 uur, vanaf café Ledig Erf.

Contributie: 15,- euro per jaar, over te maken op gironummer 766950, t.n.v. Fietsclub Ledig Erf te Utrecht of contant te betalen aan de penningmeester.

Bijdragen voor het clubblad naar: clubblad@ledigerf.nl

Elektronische uitgave: <http://fietsclub.ledigerf.nl>

REDACTIONEEL

De ooievaar maakte heel wat vlieg(over)uren dit voorjaar. Een geboortegolf was het resultaat met -hopen we- getalenteerde wielrenners en wielrensters. Als eenmaal de zijwieltjes zijn gedemonteerd zien we over vijftien jaar slechts nog het achterwiel deze elite!

Maar waar komt de ooievaar vandaan? Enkele Ledig Erfers zijn op onderzoek uitgegaan. Het antwoord blijkt eenvoudig. Ze wonen in Ribeauville (Elzas), flaneren over

de camping en eten uit je hand! Ze zijn dol op alles wat wielrenners eten! Dus er bestaat een relatie tussen wielrennen, ooievaars en jong talent... Beste ouders, gefeliciteerd met jullie zoon of dochter. Om de jeugd alvast de elementaire beginselen van de wielertermen bij te brengen, is er speciaal voor jullie de Ledig Erf leesplank ontworpen!

In dit nummer natuurlijk aandacht voor de feestelijke opening van het lustrumjaar door Steven Rooks. Na de quiz 'helmpje op- helmpje af', fietste hij mee met de C's waardoor er enkele aardige anekdotes konden worden opgetekend. Verder hebben we een mooi voorjaar gehad met veel activiteiten, waaronder de jaarlijkse klimtijdrit, dit keer in de Vogezen. De reactie wenst jullie een mooie zomer met veel fietsplezier en we zijn natuurlijk benieuwd naar jullie wielerventuren.

Patricia

IN MEMORIAM

Bram fietst niet meer mee

Op 21 april is Bram Geerlings overleden. Hij was al een tijd ongeneeslijk ziek maar verscheen toch op Het Erf voor zijn grote passie: fietsen. Altijd in voor een praatje, een rake opmerking, een vrolijke noot. Geen lid maar als 'vanzelfsprekende vaste gast' was hij er vaak bij. Altijd weer zin om er tegenaan te gaan en te genieten van een rondje Le-

dig Erf. Vorig jaar juli nog de Mont Ventoux op. Bram is bewonderenswaardig met zijn ziekte en de tegenslagen omgegaan: "het is, zoals het is" was zijn motto. Hoewel niet iedereen hem kende, weet ik zeker dat velen hem zullen missen. Met Bram was het altijd goed en gezellig fietsen plus praten, tijdens en na de rit.

Otte

HELMPIJE OP/AF: OPENING SEIZOEN MET STEVEN ROOKS DE OPENING 2009

De opkomst was weer groots. De bananen gebakjes smaakten weer als vanouds; koolhydraten voor het seizoen. De gast van dit jaar was niemand minder dan Steven Rooks. Hij was ruim op tijd op het Ledig Erf en moest zich nog omkleden voor de ceremonie en de fietstocht. Hiervoor waren riante VIP kleedkamers en doucheruimtes ingericht in de keuken van het café en de woning erboven. Steven had het zichtbaar snel naar zijn zin: glimlachend sloeg hij de diversiteit aan wielrenners gade.

Buiten, op het terras, werden de tafels versjouwd zodat de clubleden zich in de gebruikelijke tribune opstelling konden opstellen voor de traditionele foto.

Mjam-mjam wat zijn ze weer lekker

Aansluitend werden we door onze voorzitter toegesproken. Hij blikte terug op 15 jaar Ledig Erf. Wat destijds begon als een kleine groep wieler- en bierliefhebbers is nu uitgegroeid tot een bekende utrechtse fietsclub. Wielrennen en het genieten van bieren op het terras

is een succesvolle combinatie gebleken. De fietsclub viert dit jaar alweer haar derde lustrum.

Steven Rooks opende het seizoen met het tetsen van onze kennis over zijn wielercarrière door de quiz "helmpje op/helmpje af". Na iedere ronde vielen de club-leden links en rechts af. In het midden van de groep bood een kleine waaier dapper weerstand tegen Stevens straffe vragen. Na zeven vragen stonden er nog vier kandidaten overeind om te gaan voor de overwinning (twee redactieleden en twee redactie sollicitanten). De eindsprint: "hoeveel punten had Steven toen hij in

De finalisten Jan, Sietse, Otte en Henk

1988 bergkoning werd in de tour" (antwoord: 326) werd gewonnen door Otte. Hij mocht zich laten huldigen als (quiz)bergkoning voorzien van een trui met de handtekening van de meester.

Quizvragen, nadenken, helmpjes, overblijvers

En toen konden we eindelijk gaan fietsen. Steven sloot zich aan bij de C-rijders. Terwijl de A's en de B's richting heuvelrug verdwenen waren de C's, rijdend in een rustiger tempo, in de gelegenheid veel (pikante) verhalen te horen over het wielerven van Steven, de ijdelheid van Gert-Jan Theunisse, wielrennen ongemakken van oudere renners, wielrenners voeding en andere zaken waarvoor je in een razende A-groep geen tijd hebt. Onderweg gaf Steven ook nog een workshop 'hoe repareer je een gebroken ketting?' Na terugkeer bleek dat Steven de après-fiets in het café zeer waardeerde. Hij

Steven vertrekt met de C's

bleef nog lang in gesprek met een aantal clubleden (zie verderop in dit blad) onder het genot van, hoe kan het ook anders, een WeihenSTEPHANer.

Het was weer een zeer geslaagde opening. Bijna iedereen was er. Zelfs de leden die vergeten waren dat het seizoenopening was kwamen aan het eind van de middag toch nog een biertje drinken. Een prima start voor nieuw fiets seizoen.

Namens de redactie: Jan en Patricia

Voor bijzondere eigenschappen van bananengebakkjes, reacties op de komst van Steven Rooks en andere wetenswaardigheden over de opening: zie Otte's Roddelhoek.

Foto's: Caroline Buiskool en Hans Muus

BORRELPRAAT MET STEVEN ROOKS

Bij de opening van het seizoen fietste Steven Rooks het rondje Amerongen met ons mee. Toen hij na afloop aan de bar met een aantal Ledig Erfers een biertje dronk, voegde ik me bij dit gezelschap.

Het leek me een goede gelegenheid om eens met hem te praten over doping in het profpeloton en de omerta die daarover heerst. Wie weet wat hij daarover wilde zeggen zonder camera's, microfoons en journalisten in de buurt. Tot mijn verbazing blijkt er niet alleen een omerta in het profpeloton te bestaan, maar ook binnen het Ledig Erf. Toen ik namelijk aan Steven vroeg hoe hij dacht over het feit dat Gert-Jan Theunisse altijd is blijven ontkennen dat hij doping heeft gebruikt, reageerde Mini geschokt met de opmerking 'Dat vraag je toch niet?' en het volgende moment stond ik alleen met Steven te praten. Alleen Bobo (*Hans van Bohemen, red.*) voegde zich even later nog bij ons.

Bij het Ledig Erf wordt het snel een vrolijke boel

Dat er toch wel mensen nieuwsgierig zijn naar wat Steven vertelde, blijkt wel uit

het feit dat ik onlangs van de redactie het verzoek kreeg om nog een stukje te schrijven over dit gesprek. Even overwoog ik om hier een lekker smeug verhaal van te maken, maar dat is het toch niet geworden, omdat ik Steven Rooks niet goed genoeg ken om in te kunnen schatten of hij de humor hiervan kan inzien. Bovendien maakt Steven er geen geheim van dat ook hij epo heeft gebruikt. In een interview met Mart Smeets heeft hij dat zeer onlangs eerlijk toegegeven.

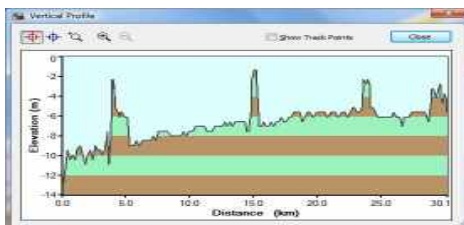
Zo open was hij tegenover mij niet (ik heb hem er ook niet naar gevraagd), maar hij vond het geen enkel probleem om zijn mening over Theunisse te geven. Niet alleen leek het hem onwaarschijnlijk dat Theunisse destijds geen doping had gebruikt, maar hij vond ook dat hij het niet erg handig had aangepakt. Zoals Steven vertelde, had Theunisse nogal eigen ideeën over de voorbereiding op grote koersen als de Tour de France en het is goed mogelijk dat hij daarbij zelf wat aan het experimenteren is geslagen. We hebben het vervolgens nog gehad over allerlei andere doping gerelateerde zaken. Heel opzienbarende uitspraken heb ik Steven daarbij niet kunnen ontlokken. Maar gezellig was het wel.

Luut v.d. Hoogevest

BOLLEN, EEMNES, IJSSELMEER

Op 20 april werd “The All American Flower Power LSD Trip” weer gereden. Tochtleider Joost hield de groep met strenge hand bij elkaar. Niet alleen bollenvelden maar ook pontvaarten stonden op het programma. Tijdens het randje Utrecht op 25 april was er de traditionele culturele stop in Eemnes. Het rondje IJsselmeer op 1 dag kende op 6 juni weinig culturele onderbrekingen. Maar daarvoor kon er langer en meer gefietst worden en dat heeft ook wel wat.

Het hoogte profiel van de Afsluitdijk (zie grafiek) was voor de tijdritleidcommissie zo afschrikwekkend dat men het niet verantwoord vond om de tijdritleiddeelnemers dit aan te doen zodat toch voor de Ballon d'Alsace gekozen werd. Ervaren deelnemers aan het rondje IJsselmeer hebben tegen deze beslissing protest aangeketend.

(Bron: Bart Luijten)

LA ONZIÈME CONTRE LA MONTRE LE 23 MAI

De vertaling van “Ledig Erf” in de moeder aller wielertalen laat ik dan ook maar even aan de Francofielen onder ons. De derde klimtijdrit van het Ledig Erf in Frankrijk is 23 mei jongstleden verreden onder fantastische omstandigheden. Dat gaat in dit geval over het weer, dat zich van zijn meest zomerse kant liet zien. Een tijdrit die om 13.00 uur van start gaat profiteert dan ook nog eens optimaal van hetgeen door het weer geboden wordt.

Hier mag dan ook wel eens worden stilgestaan bij de kundigheid van de tijdritcommissie. Drie klimtijdritten, drie in Frankrijk en drie keer mooi weer! Drie maal is scheepsrecht, dat gaat nooit meer stuk. Er was ook een mooie top drie, een nieuwe top drie. Zeg maar een nieuw klassement, een uitvloeisel van het nieuwe wielrennen. Als uitsmijter ontvingen de deelnemers in de week na dit weekeinde een mailtje van Jan de R. met de uitslag en de volgende mededelingen: “Verder is bij de boedelscheiding het één en ander ten onrechte in onze auto terecht gekomen, dan wel daarin achtergebleven: 3 lepels, 3 plastic borden, een plastic vork en een BBB-fietspompje”. Zoals je ziet alles is drie (behalve de auto en de plastic vork). Om over de drie ballonnen nog maar te zwijgen. Plaats van handeling De Vogezen, zeg maar de Ar-

dennen met uitschieters naar de Jura. Weertechisch een moeilijk gebied, het skiseizoen duurt er vaak onbarmhartig lang en ook zomers weet je het gewoon nooit zeker. Uiteindelijk hebben 18 Ledig Erfers de moeite genomen af te reizen naar La Bresse e.o. Vlak voor het uur van de start voegde zich nog één arbeidsmigrant (herbergier) (*Oud-voorzitter Jacob, red.*) toe aan het gezelschap. Omdat één van de leden besloot niet mee te doen was het tijdsregistratie probleem opgelost. Loet bedankt! Er waren 18 deelnemers aan de tijdrit, hierover later meer. Hoeveel mensen zich op het tijdstip van handeling hebben vervoegd bij één der uiteinden van de Afsluitdijk is onbekend gebleven.

Zo strak als de tijdrit verliep, zo divers waren de voorbereidingen. Zo waren er

**JvW
opvouwbare
wisselbokaal
en rode
lan taarn**

enkele gelukkigen die een week in de omgeving hebben kunnen fietsen om en passant meerdere of alle ballons, crêtes en cols te beklimmen. Gerco koos voor een andere benadering en is maandag op de fiets vanuit Utrecht naar de tijdrit vertrokken (en op donderdag in La Bresse angekommen). Anderen zijn op de woensdag, donderdag en vrijdag met wisselende smoesjes aangereisd. Peter V. verdiende de pré-pechprijs door donderdag in de

buurt van Maastricht een groot deel van de dag te verkwanselen in een file. Het eigen bed won het van het vooruitzicht om nachtelijk ploeterend kwartier te maken (in den vreemde). In Peter's eigen woorden: het werd zo laat, ik ben maar omgekeerd en naar huis gegaan, morgen weer een dag.

Kortom 18 mensen met hun eigen voorbereidingen, 9 kilometer à 7%. De Ballon d'Alsace tegen de klok. De startvolgorde, die na 38 diepgaande analyses en wie weet hoeveel slapeloze nachten is vastgesteld bleek gezellig te werken. De omgekeerde startvolgorde had als prettig effect dat Loet (tijdmeting finish) 15 van de 18 deelnemers binnen 4 minuut 47 moest afklokken. Dat geeft de klimmende

Uitslag

			klas.	Vert.m/u
1	Rob	0:33:16	M1	1116
2	Bert	0:33:52	M2	1097
3	Hans	0:33:56	M3	1094
4	Ivan	0:34:05	M4	1090
5	Jan de R	0:34:38	M3	1072
6	Peter	0:35:35	M6	1044
7	Jeroen	0:35:47	M7	1038
8	Gerco	0:37:17	M8	996
9	Taco	0:38:24	M9	967
10	Jacob	0:38:40	M10	961
11	Mini	0:39:15	V1	946
12	Maaike	0:41:50	V2	888
13	Janine	0:42:27	V3	875
14	Marianne	0:43:00	V4	864
15	Michiel	0:43:39	M11	851
16	Jan B	0:44:09	M12	841
17	Jos	0:44:16	M13	839
18	Marjon	0:58:55	V5	630

bron: Tijdritcommissie LE

Prijzenkast Nieuw Amelisweerd

fietser moed. De compactheid van het veld maakte het voor sommigen natuurlijk wel mogelijk om berekend te rijden en daardoor een nog betere klassering mis te lopen.

Na de strijd tegen de klok is het even spannend. Na een tijdje wordt duidelijk dat Rob P. overtuigend heeft gewonnen. Hij is er duidelijk erg blij met zijn 1e LE tijddrit overwinning en dit wordt ook 's avonds nogmaals gevierd. De nummer 2 van de dag is ook euforisch als blijkt dat hij nummer drie (voor het eerst in een klimtijddrit) heeft verslagen. Zozeer zelfs dat dit wapenfeit nog steeds na echoot. Ivan wordt vierde vlak achter de top-3. Bij de dames wint Mini, zoals gebruikelijk

bij klimtijddritten. Het is haar derde klimtijddritoverwinning. Verrassend op de tweede plaats Maaïke, op het vlakke zeg maar gedoodverfd winnares, maar nu ook goed omhoog. Janine klokt een derde tijd. De pechprijs gaat naar Taco: in de aanloop sloeg een keelontsteking genadeloos toe. Marjon verdient wederom de rode lantaarn, die de tuinverlichting helemaal afmaakt. En tot slot zijn er zeven deelnemers die lid mogen worden van de Ballon Kilometer Club. Na de prijsuitreiking en een buitengewone fietstocht (Jos zorgde voor de nodige klimmetjes) volgde ook nog een gezellige avond op de camping. Tot de volgende Klimtijddrit.

Jeroen

Les vainqueurs et les autres combattants la onzième contre la montre de veloclub du Cour Vide

HOE GIANFRANCO DE GIRO NAAR UTRECHT HAALDE PIANELLO EN MONTE NERONE

Op 25 mei reed het Giropeloton over de Monte Nerone, de verlengde achtertuin en speelweide van de jonge Gianfranco Storoni. De Monte Nerone was de eerste van de drie bergen van de zware 16e etappe. Aan de voet ligt het dorpje Pianello waar Gianfranco's ouders nog steeds wonen. De Girokaravaan kwam die dag twee keer door het dorp. In de afdaling van de Nerone zelfs vlak langs de voordeur van Gianfranco's ouderlijke woning.

Gianfranco: "Natuurlijk ben ik naar Pianello gegaan om de Giro te zien. Ik heb daar veel oude bekende gezien. Iedereen kwam naar Pianello terug. Het hele dorp was roze. Alles was roze, zelfs de berg was roze. Italianen vieren op

Mt. Nerone, 13 km, 8%

zo'n dag met z'n allen feest. Kinderen, volwassenen, bejaarden, iedereen doet mee. Nee, ik ben alleen gegaan, er moesten ook zaken gedaan worden en dan is het beter dat ik alleen ben. Mijn moeder had voor mij een roze bed gemaakt, want de Giro kwam. Zelf in het roze? Nee, nee, roze past niet zo goed bij mijn huid. Op de Nerone heb ik vroeger heel veel gespeeld, geklommen en getraind, zowel op de fiets als op de motor. De hele omgeving is prachtig. Jos Smulders vertelde in zijn interview (voorjaar 2009, red.) dat ie moest huilen van ontroering. Vanaf de Monte Nerone heb je uitzicht op de Monte Petrone, de slotklim. Daar waren ontzettend veel toeschouwers. Op de Nerone was het iets rustiger zodat je van heel dichtbij de renners kon zien."

En wat voor zaken heb je gedaan?

Gianfranco: "Ik heb tijdens en na de koers veel contact gehad met een aantal hoge bazen van de Giro en ze op z'n italiaans in de watten gelegd, zoals dat bij ons gebruikelijk is. Het tekenen van het contract door de gemeente Utrecht voor de finish van de Giro op 9 mei 2009 was een paar weken later eigenlijk alleen maar een formaliteit. Alles was al bovenop de Monte Nerone en aan de eettafel van mijn moeder geregeld. Het parcours ligt nog niet precies vast, maar ik ga er van uit dat het peloton via de Koningslaan Utrecht binnenkomt. Inderdaad vlak voor mijn deur langs. 's Avonds zal ik voor alle corridori een pasta maaltijd klaarmaken. Ook dat was onderdeel van de afspraak."

Redacteur passioneel wielrennen: Jan

Gianfranco met een deel van de Giro bazen met op de achtergrond de slotklim

LES TROIS BALLONS

Zaterdag 13 juni reden acht Ledig Erfers de ‘Trois Ballons’ vanuit het dorpje Champagny in de Vogezen. Zeven van hen plus twee verstekelingen kampeerden een kleine week in het mooie stadje Ribeauvillé, waar de ooievaars gewoon rondlopen over de camping. De achtste was de vroegere voorzitter Jacob van de Lagemaat, tegenwoordig woonachtig in de Vogezen en dus met een licht thuisvoordeel. Hem zagen we pas na de finish.

De week voor de ballonnetocht (205 km, 4.300 hoogtemeters) werd er flink getraind, met tochten tot zo'n 140 km. Vogezenspecialist en routemaker Charles Kok (geen Ledig Erf-lid, maar toch een goed fietser) stippelde meestal de routes uit, waarbij tientallen mooie colletjes werden beklommen. Ze allemaal opnoemen zou te ver voeren, maar hier zijn toch enkele mooie namen: Col de Hannenbrunnen, Col de Haut de Ribeauvillé, Col de Steige en de Collet de Linge. Bij deze laatste col bekeken we loopgraven en andere zaken uit de eerste wereldoorlog. Waar wij streden om de overwinning, is een kleine honderd jaar geleden gruwelijk gevochten. De zwaarste klim was zeker de Petit Ballon, de enige ballon die niet in ‘Les

Trois Ballons’ voorkomt. Anders zou die ook ‘Les Quatre Ballons’ moeten heten, maar dat terzijde. De meeste ritten eindigden met de klim naar het prachtige

kasteel Haut Koenigsbourg (706 meter), waar Ber liet zien hoe je sneaky een sprint bergop kan winnen door voor te doen of je steenkapot zit. Tsja, bij wielrennen is nu eenmaal bijna alles geoorloofd.

Loopgraven

Regende het de eerste dagen – en vooral de eerste nachten – nog regelmatig, later in de week werd het weer steeds beter en op het ‘moment suprême’ was het weer echt helemaal perfect. Eerder in de week hadden Ber en Frank nog de Route des Crêtes gereden in de miezer, en later Luut, Patricia en Marian zelfs bij een paar graden boven nul. De Vogezen blijven natuurlijk toch de Vogezen. Ook schuilen hebben we nog gedaan, onder

een spoorviaduct, in een soort bushuisje en diverse andere schuilplaatsen. Marian wist al schuilend nog een kop koffie te ontfutselen aan de plaatselijk bevolking.

Dagelijks werd de groep uitgebreid, maar met de komst van Aad en Hein-Jan waren we compleet. Overdag fietsen, 's avonds koken en veel veel pasta eten, weggespoeld met bier en wijn. Hoewel we ook het nut van de rode Michelin-gids hebben ervaren, met dank aan Marian en Ber. Hun rode boekje bracht ons feilloos bij een perfect restaurantje.

Stapelen

Twee rustdagen voor de zaterdag gaven gelegenheid voor culturele en culinaire uitstapjes. Wijn kopen in een château in Beblenheim en vrijdag een bezoek aan de mooie kapel van Le Corbusier bij

Ronchamp. Wisten wij veel dat de weg daarheen drie pijltjes had op de kaart?

Vrijdag verhuizen naar Champagney en inschrijven. En zo werd het vanzelf zaterdagmorgen kwart over zeven, en mochten we beginnen aan de Ballon de Servance, meteen één van de zwaardere klimmen. In de aanloop kon je al een blik werpen op de eerste meters van de slotklim die ze later in de middag voor ons hadden bewaard. Eerst werden naast de Grand Ballon en de Ballon d'Alsace nog wat andere colletjes bedwongen.

Hoewel ik niets had geforceerd, begonnen mijn benen toch wat te voelen aan de voet van de Ballon d'Alsace, na zo'n 140 km. Als je daar boven bent, is het alleen nog maar dalen en vlak tot aan de slotklim. Althans, dat was mij verteld. Glooiend terrein was het, en als je wat

moe bent, is elke meter bergop er één teveel. Na 190 km was ik weer bij het beginpunt, daarna nog een kilometer of 15 vals plat en dan begint de gemene klim

naar La Planche des Belles Filles. Ze hebben dat ding een leuke naam gegeven, want anders zouden de meeste fietsers hem rechts laten liggen. Maar als je ooit de Mortirolo hebt bedwongen, hoef je nergens meer schrik voor te hebben. Zo'n 40 minuten later reed ik onder de mooie finishboog door en even later kon ik mijn gouden diploma ophalen. Een klein bordje pasta paste met gemak in mijn holle kies. Aad was al een uur voor mij binnen en de anderen volgden. Marian en Charles hadden de korte afstand gereden en waren natuurlijk het eerst boven.

Moe maar voldaan

Al met al heeft de hele groep de finish gehaald en veel 'papieren eremetaal' werd ons deel. Hein-Jan deed wat van hem werd verwacht: net voor sluitingstijd en met een brede lach bereikte hij de finish. Patricia was dolgelukkig met haar zilveren tijd, al staat ze ten onrechte als man van 40-49 jaar in de uitslag. Luut perste er op de finish nog een sprintje uit.

Op de camping werd speciaal voor ons nog het één en ander op de barbecue gelegd, en zo kwam alles toch nog goed. Op de valreep werd nog een groepsfoto gemaakt. De volgende morgen werd alles ingepakt en reden we terug naar Utrecht. Wat wordt het volgend jaar? Nobody knows. Maar het wordt zeker iets, weer iets anders dan tot nu toe.

Frank van Waert

Uitslagen

205 km

Aad van der Tas	08h34mm00s
Frank van Waert	09h40mm19s
Jacob van de Lagemaat	09h45mm16s
Luut van Hoogevest	10h29mm31s
Michiel Deylius	10h29mm48s
Ber Dölle	10h42mm57s
Patricia Breshamer	11h23mm50s
Hein-Jan Hagen	12h18mm36s

104 km

Charles Kok	06h32mm57s
Marian Willem	06h44mm11s

NIEUWE KLASSIEKERS

VOOR AKTIEVE VIJFTIGERS

Jos Smulders noemde het al in zijn interview: mensen van boven de vijftig: ze komen eraan (of zijn ze er al?). Jos: “Nog even en ik zit op de Spartamet. (...) Straks ga ik lekker in mijn uppie in de omgeving rijden. Ook samen rijden, als er tenminste nog mensen zijn die 25 km/u kunnen rijden. Het is natuurlijk de kunst om daar straks plezier in te hebben.”

De redactie heeft nog een paar leuke tips gevonden als levensvervulling voor deze ‘aktieve vijftigers’. “Papa, vertel nog eens over die Amerongse Berg en over die Albula?”. Lekker fijn bezig zijn.

Wie deze kaart van de provincie Utrecht zonder leesbril kan lezen, kan door naar de volgende bladzijde

Het Stigterpad

Kortgeleden lazen we al over ATB-en op de Veluwe met de elektrofiets. Maar ook dichterbij wordt hard gewerkt, namelijk aan het zgn. Stigterpad: een fietspad dwars over de Utrechtse Heuvelrug. Een project van de Provincie Utrecht, deels betaald uit Europese subsidies. Het pad is breed genoeg om rustig achterom te kijken wanneer iemand u wil inhalen. De ondergrond is ‘halfverhard’ dus geen racefietsers en ATB’ers! Bij het Bosbad te Leersum en de Ruiterberg kruist men de route van de fietsclub Ledig Erf: oppassen, advies: afstappen! Onder de weg Maarsbergen-Leersum is een tunnel aangelegd zodat u deze barrière veilig kunt nemen. Men adviseert op het pad een snelheid van 25 km/uur aan te houden.

Willkommen in Graubünden

In Op Pad (‘voor reizigers die hun eigen

weg gaan’) vonden wij onlangs onder de kop ‘Zacht en stil fietsen’ de volgende aantrekkelijke fiets-lotsbestemming:

“Totaal ander fietsplezier biedt de Zwitserse Flyer elektrofiets waarmee zonder een trap tot soms 50 kilometer ver gefietst kan worden. Maar de zachte en stille elektromotor op de fiets verdubbelt de kracht als je zelf meepeddelt en langere tochten worden zo een fluitje van een cent. Op halve inspanning en met dubbel plezier kun je genieten van een keur aan gemarkeerde fietsroutes in de vakantie-regio Lenzerheide. Ook meerdaagse tochten via de Albulapas of Davos in het Engadin worden dankzij accuwisselpunten onderweg een onvergetelijke belevenis. De fietsen zijn ook geschikt voor een tocht rondom de Heidsee in Lenzerheide met aansluitend een picknick bij badplaats Lido.” (Bron: Op Pad 4-2009, p. 68).
Otte

INTERVIEW 'PARTNER VAN'

GENIETEN VAN EEN DRUK LEVEN

Aan het einde van de eerste aflevering van deze nieuwe interviewserie stelde Sonja, de vrouw van Chris, voor Marleen, de vrouw van Gianfranco Storoni, te interviewen. Met als gevolg dat op een warme vrijdagmorgen de redactie aankomt bij het huis aan de Koningsweg op het moment dat Marleen en Gianfranco juist aan komen fietsen, terug van een ochtendronde.

Het huis ligt ingeklemd tussen de Koningsweg en de spoorbaan. Aan de voorkant een fraai uitzicht op de koeien en weides van Amelisweerd; aan de achterkant een mooi onderhouden tuin waar we in de lommerrijke koele schaduw zitten van een boom (is het een italiaanse olijf?). Een trein dendert langs: *katakaboem-katakaboem-kata-kata-katakaboem*. Het zal niet de laatste zijn. Marleen is erg blij met de Luikse Wafels en de Bastognes die de redactie meebrengt. Het herinnert haar aan vakanties in Italië lang geleden.

Wie is Marleen?

"Een werkende vrouw en moeder, heerlijk om moeder te zijn. Die combinatie gaat prima mede doordat Gianfranco zijn werk aan huis heeft. Ik ben veel weg om bij

Marleen: ontspanning na inspanning

congressen o.a. toeristische uitstapjes voor de congresgangers te verzorgen. In Nederland fungeer ik dan ook als gids, in het buitenland verzorg ik de logistiek. Gianfranco is wel gegroeid in zijn rol als verzorgende vader. In Italië is dat ongebruikelijk. Ik hou erg van reizen maar ik kan dit werk ook doen doordat het thuis goed geregeld is. Ik ga met veel plezier naar mijn werk. Ook als er een congres in Amsterdam is, ben ik een week van huis. Ontspanning naast het werk is erg belangrijk; ik kan daar ook echt van genieten doordat ik me geen zorgen hoef te maken over mijn kinderen thuis."

Hoe bevalt het wonen aan de Koningsweg?

"Het is fantastisch om hier te wonen. We wonen eigenlijk buiten de stad, maar die is toch heel dicht bij. Ook heel belangrijk is dat Gianfranco zijn ding (*fietsen-bouwen, red.*) hier thuis kan doen. Het is hier echt ons plekje. Ik ben kort geleden begonnen met een groentetuin; dat zag Gianfranco eerst niet zo zitten maar hij begint het steeds leuker te vinden. Alleen de goederentreinen zijn vervelend. *Katakaboem-katakaboem-kataboem*.

Doe je aan sport?

"Ja hoor, ik ga regelmatig naar de sport-

school in de Herenstraat. Daarnaast doe ik aan hardlopen, skaten en fietsen, op een Storoni fiets natuurlijk. In Italië fiets ik ook in de bergen, tochten van 50 of 60 km. Gianfranco gaat binnenkort met onze oudste dochter fietsen naar Italië, ik zou heel graag meewillen maar dat is logistiek helaas niet mogelijk; niet alle kinderen kunnen mee. Ik ben eigenlijk wel jaloers, dat ie dat doet. We fietsen vaak door de week samen; omdat we allebei onafhankelijk werk hebben kan dat meestal gewoon wanneer we zin hebben. Zoals vanmorgen." *Katakaboem-kataboem-katakaboem-katakaboem-kataboem.*

Marleen is heel gelukkig met haar Storoni

Gianfranco houdt van fietsen en motorrijden, wat vind jij leuker?

"Fietsen is leuker. We gaan in Italië ook wel met de motor toeren, dat is ook leuk. Maar motorracen is toch risicovol. Daar maak ik me toch wel zorgen over. Ik zou hem alleen niet kunnen tegenhouden. Ik weet gelukkig dat ie geen onnodige risico's neemt en constant leven met angst is ook niet goed. Tijdens het fietsen kan ook veel gebeuren: als ik soms hoor over die zware valpartijen die gebeurd zijn. *Katakaboem-katakaboem-kata-kata-katakaboem.*

Hoe is het om een fietsenmaker als echtgenoot te hebben?

"Het is heel leuk om te zien wat een verscheidenheid aan fietsen hij maakt. Hij heeft zo'n plezier om iets moois te maken; dat is zo leuk om mee te maken. Soms zijn de klanten van die pietluttten die zeuren over grammetjes. Om iedereen tevreden te stellen lijkt me moeilijk, maar ach in mijn werk heb ik ook te maken met heel verschillende mensen; die zijn ook niet altijd even makkelijk." *Katakaboem-katakaboem-katakaboem-katakaboem..*

Wat vind je van de fietsclub?

"Ik weet dat de A's alleen maar jakkeren. Degenen die in Amerongen een drankje drinken vind ik sympathieker. Gianfranco zou vaker mee moeten rijden. Hij is een aangenamer mens als ie gefietst heeft.

Zijn er dingen die we niet over Gianfranco zouden mogen weten?

"Eigenlijk niet, hij is een redelijk open boek, hij is makkelijk te lezen. Als ie boos is, is ie boos, als ie blij is, is ie blij. Het enige dat ik zou kunnen noemen is dat hij *Katakaboem-katakaboem-kata-katakaboem-kata-kata-kataboem-katakaboem-katakaboem*, maar dat moet je maar niet verder vertellen."

Tot slot, wie interviewen we de volgende keer?

"Yvonne, de vrouw van Frank van Waert. Die schijnt een heel mooie groententuin te hebben".

Interviewer: Jan

EEN WIELER EPOS BELEefd EN BESCHREVEN
DOOR ONZE OUD-VOORZITTER JACOB

EEN BÉDOIN MET PALMEN EN EEN KAMEEL OP DE ACHTERGROND

"*Une Bière du Désert monsieur?*". Het duurt even voor ik in de gaten heb dat de ober van Café du Commerce in Bédoin mij aanspreekt en ik ben des te meer verbaasd dat hij mij van de vorige avond herkent. Immers, ik sta nu bezweet en in wielerkleren voor hem, terwijl ik gisteravond in T-shirt, spijkerbroek en sandalen in zijn café een biertje gedronken heb.

Voorwaar een voortreffelijke barman: hij kent zijn klanten. Blozend en opgetogen schud ik mijn hoofd en bestel een Gini,

Fatamorganische kamelen

een drankje dat tijdens de schemerige afdaling van de Mont Ventoux een fatamorganische greep op mij gekregen had. De Gini smaakte zoals ik verwachtte en ik drink er nog één.

De vrijdag 6 juli, precies een week hiervoor, zat ik me in een hotel in Bourg d'Oisans op te laden voor de Marmotte. Ik was geweldig in vorm en ging voor goud. De beklimming van de Croix de

Fer verliep voorspoedig en na de top stortte ik me naar beneden. Dat gaat dan ook écht hard, een andere daler heeft mij eerlijk gezegd nooit ingehaald. Na twee kilometer dalen, beng!, klapband vóór. Links afgrond, rechts rotsen, m'n leven flitst in een paar seconden door mijn hoofd. Ik weet mijn fiets op de weg te houden, maar verlies elk besef van snelheid zodat ik blijf remmen als het eigenlijk niet meer nodig is en in vrijwel stilstand sla ik over de kop. De schade is te overzien. Een paar schaafwonden, lekke band en mijn legendarische voorraad bananen achter in mijn fietstrui tot moes. Gauw de binnenband

In de afdaling is Jacob niet te volgen

verwisselen. De binnenband verwisselen? De buitenband is aan flarden en de reserve-buitenband die ik meegenomen heb zit in mijn tas op de hotelkamer.

Na twintig minuten met het wiel in de lucht stopt er iemand uit de voortrazende meute fietsers die bereid is mij zijn Michelin-thuiskomer buitenband te verkopen. Nog gloort er goud aan de horizon en als bezeten beklim ik de Telegraphe, hele hordes wielrenners inhalend. Maar dan gaat het mis. Het is erg heet, ik mis de bananen en op de Col du Galibier

*Op de flanken van de Galibier
begon het grote harken*

begint het grote harken en op de Alpe d'Huez sterf ik. Zilver gemist op tien minuten. Brons!

De volgende dag besluit de organisatie de tijdgrenzen wat op te rekken wegens hinder door plakkend asfalt en wegopbrekingen. Zilver! Op zaterdagavond ben ik heel chagrijnig, op zondagavond zo blij als een kind. Op dinsdag rijd ik de Marmotte nog een keer, alleen, maar doordat ik niet helemaal uitgerust ben en competitie mis, fiets ik wel in een snellere tijd Alpe d'Huez, maar ook nu "geen goud".

Dan vertrek ik per fiets naar Bédoin. Ik wil een tijd gaan neerzetten op de Mont Ventoux. In 1988 had ik de Ventoux ook al beklommen, maar dat was vanuit Carpentras en mét bagage.

Ik wilde in dat jaar antwoord geven op de vraag die menig Ledig Erf klant mij stelde: wat vind je zwaarder, de Alpen of de Pyreneeën? In geen van beide hooggebergtes had ik ooit gefietst en gedreven door tijdnoed fietste ik vanuit Utrecht naar de Pyreneeën en via de Alpen in drie weken met bagage mijn Tour de France. Het antwoord: de Pyreneeën zijn veel zwaarder. Toen, komend uit de Rivièra, tientallen kilometers lang de Mont Ventoux aan de horizon. Bij die eenzame puist in een verder vlak landschap, met zijn kale kop en daarop dat belachelijke witte torentje, ervoer ik uitdaging, ontzag, kippenvel. Geen andere berg heeft dat effect.

Ik schrijf me in op de plaatselijke camping maar slaap die nacht heel slecht: mieren, mieren, nog meer mieren. De volgende dag beklim ik op reserve en om te kijken wat me te wachten staat, in de ochtenduren de Mont Ventoux. De stopwatch indrukkend als ik de koperen startlijn die de Club d'Automobiles de France begin twintigste eeuw daar in de weg heeft laten leg-

De berg van alle winden

Het bord waarschuwde niet voor mieren

gen, passeer. Gecontroleerd rijd ik naar boven en begrijp er, ondanks Simpsons monument, niks van dat deze berg zo berucht is bij fietsers. Eén uur en zes- enveertig minuten duurt de tocht. Euforisch kom ik weer terug in Bédoin en gelijk ga ik mij voorbereiden op de klimtijdrit van morgen. Het lijkt mij uitgesloten dat het slapen tussen de mieren bevordelijk is voor een scherpe tijd en ik besluit in Bédoin een hotelletje te zoeken voor deze wel heel belangrijke nacht. Uit mijn tent pak ik mijn tas en spullen voor het hotel en vertrek vanaf de Camping naar Bédoin. Eerst wat eten en drinken. Bij het Café du Commerce hebben ze niet alleen een aantrekkelijk menu, maar ook hun bieraanbod is meer dan gemiddeld. In afwachting van het eten bel ik in de Telephone Public naar het thuisfront en daarna bestel ik een lekker bier. Een driekwart literfles. Een Jenlain. Heb ik ook wel verdiend. Heel, heel erg tevreden met mezelf en de wereld, want ook het menu, klaargemaakt op een houtskoolgrill in de open lucht is meer dan voortreffelijk. De Jenlain is bitter. Ik kan beter een ander bier kiezen, hé kijk daar, een Bière du Desert. Ik bestel een dessertbier, een

driekwart liter, dat erg goed smaakt. Ik zie, de fles wat beter bekijkend, dat dit geen dessertbier is, maar een désertbier. Het etiket doet ook niet helemaal aan een toetje denken: een Bédoin met palmen en een kameel op de achtergrond.

Dit bier is wel een vondst. De wereld om mij heen gaat er steeds beter uitzien. Een zomeravond met veel volk op de weg dat langs de uitstallingen slentert. Er is één onrustig element. Een mountainbike-achtige fiets met daarop een man die heel paniekerig heen en weer rijdt. Na verloop van tijd gaat deze man op het terras zitten van het Café du Commerce. Het blijkt een Deen te zijn, Carl. Hij heeft de Ventoux beklommen die dag, maar uit Sault. In de afdaling heeft hij bij Châlet Reinard de afslag naar Sault gemist en is in Bédoin aangekomen. Het is ondertussen tien uur 's avonds en fietsen naar Sault is geen optie meer. Ik wijs hem de telefoon, maar hij weet zich de naam van zijn hotel in

Nieuwe torens op de Mont Ventoux?

*Les Brasseurs de Gayant B.P.
20089 59502 DOUAI Cedex
FRANCE*

Y-a-t-il mieux que le désert pour évoquer la soif ? La bière du Désert annonce clairement la couleur : ses caractéristiques techniques, sa blondeur la destinent à apaiser les soifs les plus ardentes, mais pas n'importe quelle soif : celle des véritables amateurs de bière.

Sault niet te herinneren. Ik vraag aan de bediening van het café naar een taxi. Taxi is er niet in Bédoin, maar de barman kent wel mensen die de Deen naar Sault willen brengen met de auto. De auto is oud en wil niet starten.

Wat nu te doen? Nog maar wat dessert-bier en de ongelukkige Carl mag van mij meedrinken. Carl staat op en zegt een hotel te gaan zoeken. Ik wens hem geluk, bestel een laatste driekwart liter en blijf, de gelukkige dag overpeinzend, achter. Dan sta ik op. Oei, toch wel wat veel gedronken. Eerste hotel complet, evenals het tweede en derde. Boven de pizzeria schijnen kamers verhuurd te worden krijg ik te horen. Maar ook daar geen kamer meer, nee, net de laatste kamer weg. Dan komt Carl de trap af. "Hé Carl", lach ik. "O, kennen jullie elkaar?", vraagt de pizzeria-eigenaar, want hij heeft net de laatste tweepersoonskamer aan de Deen verhuurd. "Ja, natuurlijk!", roep ik. Verder zoeken naar een slaappleaats lijkt me niet meer nodig. "Nee", zegt Carl, "daar begin ik niet aan. Niet thuiskomen en met een man op een kamer slapen? Wat moet mijn vrouw wel denken?" Mijn wereld stort

in. Ik word zo driftig dat ik bijna omval. Wat een lul.

Veel vruchtensappen en belegde stokbroodjes later

Ik sleep me met fiets en weekendtas naar de camping, naar de mieren. Ik heb geslapen als een os, maar toch had ik de volgende dag een kater. Op de tijdrtdag. O, wat erg. Veel vruchtensappen en belegde stokbroodjes later, om vier uur 's middags op het heetst van de dag sta ik bij de koperen startstreep. Eén uur en vierenveertig minuten later sta ik boven. Slechts twee minuten gewonnen op gisteren en helemaal uitgewoond. Afdaling, Gini...

"Une Bière du Désert monsieur?"

Jacob

NR. 371: NIEUW-BEIJERLAND GEMEENTE KORENDIJK

Zondag 10 mei 2009 was een bijzondere dag. Bijna 20 Ledig Erfers begeleidde Peter Verhallen op een historische tocht. Hiermee werd de eerste helft van Peters gemeentelijst afgesloten.

De weergoden waren ons zeer gunstig gezind: onder een stralende zon en onder aanvoering van onze route-goeroe Kees Vreeken reden wij in vliegende vaart richting Nieuw-Beijerland, gemeente Korendijk en weer terug. Vooral de broodrijders binnen onze club zorgden op de terugweg voor een moordend tempo.

Ook Korendijk kan afgestreept worden

De jubilaris: "Mijn lijst staat op volgorde van het aantal inwoners. Ik ben op 1 januari 1985 met Amsterdam begonnen. De lijst, met 741 gemeenten, geeft de situatie weer van 1 januari 1985. Sindsdien is het aantal gemeenten door herindelings teruggelopen tot 441, maar daar doe ik niks mee; ik hou het bij mijn lijstje

Bloemenhulde voor de jubilaris

van 741. De gemeente als bestuurlijke entiteit is overigens niet door Thorbecke ingesteld, zoals veel mensen denken, maar door Napoleon in 1812. Nederland was toen bij Frankrijk ingelijfd en Napoleon verdeelde zijn hele keizerrijk in meer dan 40.000 gemeenten. Daarvan lagen

er 1144 op het huidige Nederlandse grondgebied. Sinds Napoleon zijn er dus heel veel gemeenten verdwenen en maar een paar bijgekomen: zes in de IJsselmeerpolders en, kortstondig, twee Duitse gemeenten (Elten en Tuddern) die na de Tweede Wereldoorlog door Nederland zijn geannexeerd. In de jaren 60 zijn Elten en Tuddern weer aan Duitsland teruggegeven. Een onbegrijpelijke stommitieit om deze oorlogsbuit zomaar af te staan, geen wonder dat Nederland in 1974 ook nog de WK-finale van Duitsland verloor. Maar volgens mij dwaal ik een beetje af."

Aan de vooravond van de jubileumtocht was de stand: 370 gemeentetochten.

Totaal gereden kilometers: 75.110 km.

Eerste : Amsterdam, 01-01-1985.

Langste: Hefshuizen, 13-07-06: 458 km.

Kortste: ex aequo Utrecht 12-01-85 en Houten 07-07-96: 0 km.

Allerlaatste: Katwoude (262 inw): 120 km.

Na 24 jaar, 4 maanden en 10 dagen is dan nu eindelijk het keerpunt bereikt en kan Peter gaan aftellen. We verwachten

een daverende eindsprint door Peters naderende pensioen. De onafhankelijke controle van het gehele project wordt gedaan door de NTFU. In de loop der jaren heeft Peter

Controlekaart
NTFU-controleurs

menig controleur versleten. Hoelang nummer 13 het nog zal volhouden is niet bekend. De controlekaart wordt inmiddels bij de NTFU als een kostbaar kleinood gekoesterd. De redactie wenst Peter nog vele aangename nederlandse fietskilometers.

Uw redacteur en route: Jan

o_ - - - - -
 .>/ - - - - -
 () \ () - - - - -

HELM HOOFDZAAK STARTNUMMER 1495

De FIETSchallenge van dit jaar, inmiddels mijn vijfde deelname, verliep heel anders dan gedacht. Ik was sowieso al heel gelukkig dat ik überhaupt kon meerijden: zoon Rein was op de dag van de cyclo precies 1 maand oud!

Vanwege drukte thuis, tot op het laatste moment van afreizen, had ik geen zin/tijd meer om mijn 'polderverzet' te veranderen, en zo trok ik op 2 mei met een 44x23 als lichtste verzet naar ex-Ledig Erfer Bas Vankan in het dorpje Meerssen samen met Jacco Schuurman, een andere hardrijder uit Utrecht.

Na een nacht heerlijk bijslapen (dat was alvast winst) stonden we goed op tijd aan de start. Gaul-fietser Bas stond als eerste in het prominentenvak en heeft een geweldige rit gereden want 50ste. Hij moest het opnemen tegen onder andere Lars Boom, Theo Eltink en Richard Groenendaal.

Ik was mijn andere fietsmaten, Maarten,

Craig en Jacco, al snel kwijt en wist ook al snel dat de 44 voor niet echt een goed idee was. Het eerste deel kwam ik toch redelijk door. Na iets meer dan drie uur had ik er 100 km opzitten en tevens de

Helm Hoofdzaak!

meest venijnige klim, het dal bij Aubel uit, achter de rug. In de volgende afdaling viel vlak voor me een renner hard voorover. Ik weet nog steeds niet wat er precies gebeurde, maar hij lag wel meteen stil in de berm zonder door te rollen of te glijden. Het zag er erg naar uit.

Iedere fietser hoopt dat het nooit nodig is

Ik ben meteen gestopt en dacht in eerste instantie dat hij naar de wielerhemel vertrokken was. Ik ben op hem in blijven praten en na een paar minuten begon hij te snurken alsof hij in een diepe slaap was. Inmiddels was een andere renner al terug naar de grote weg gegaan om de dame die we daar hadden zien staan te vragen de hulpdiensten te bellen. Ik ben constant op hem in blijven praten en basale dingen blijven vragen zoals: "Hoe heet je?" en "Kun je me horen?" en "Ik wil dat je naar me kijkt." Ik was heel blij

dat Jan, want zo bleek hij te heten, zijn ogen steeds wat verder en langer open deed, maar hij bleef telkens wegvallen.

Pas na een kwartier was hij voldoende bijgekomen om zich om te draaien en toen zag ik ook de enorme wond aan de linkerkant van zijn gezicht. Zijn helm was compleet gebarsten en ingedeukt. De Belgische dame bleek gelukkig een isolatiedeken in de auto te hebben zodat we hem enigszins warm konden houden. Jacco, die ik eerder had ingehaald omdat zijn ketting was gebroken, kwam ook weer aanrijden en stopte. Samen hebben we op de ambulance gewacht. Uiteraard waren de broeders franstalig, dus moest ik in mijn beste frans uitleggen wat er was gebeurd, hoe hij was gevallen en hoe lang Jan buiten bewustzijn was geweest. Gelukkig kreeg ik van Jan, die na een half uur weer redelijk bij kennis was een opgestoken duim toen hij in de ambulance werd gedragen, op naar Eupen.

Samen met Jacco heb ik met de handjes op het stuur de tocht volbracht, drie kwartier langzamer dan vorig jaar, maar een ervaring rijker. Het was een heel nare gebeurtenis.

Twee dagen later heb ik een email ontvangen van Jan. Hij maakte het naar omstandigheden goed, al weet hij van het half uur vanaf de val tot de komst van de ambulance helemaal niets meer.

Moraal van dit verhaal? Helmpje op, en als er iemand valt ook eens stoppen.

Laurens Hitman

FIETSEN MET VINCENT VAN GOGH

Kent u dat gevoel? Zin in fietsen, maar alweer dat rondje Ledig Erf? Dat gevoel bekwam mij op zaterdagavond 13 juni. En dus was het even de touragenda raadplegen. Direct viel mij oog op de Vincent van Gogh tocht in Nuenen. Bescheiden koos ik voor de 100 km en wist mijn fietsmaat Pluup Bataille uit de buurt te strikken mee te gaan.

Wie de biografie van Vincent van Gogh raadpleegt op Wikipedia, komt er al snel achter dat Nuenen de plaats is met een heus documentatiecentrum over deze beroemde schilder. Brabants' trots!

Al vroeg was Vincent vertrokken naar Frankrijk waar hij flinke omzwervingen maakte. 'Omzwervingen', dat bleek het motto van deze tocht te zijn. De organisatie van de toertocht van de ToerClub Nuenen (volgens mij met een redelijk hoog gemiddelde leeftijd) wist me uit te leggen dat de gele impressionistische pijltjes keurig op de weg waren aangegeven. Na 5 km konden Pluup en ik aansluiten bij een Brabants echtpaar, of op z'n minst samenwonend. Met een kruissnelheid van 33 liep de tocht voorspoedig tot de provinciale weg. In de verleiding koos ik het wiel van de Brabantse schone (beetje stoken in een goed huwelijk). Zij verliet bij de oversteek het fietspad om vervolgens aan de overzij weer een geel schilderwerk op de weg te vinden die ons weer op het parcours bracht. Maar helaas was daarmee 'de lus' van 100 gemist en waren we na 40 echte kilometers weer in het rustieke plaatsje Nuenen waar de lokale uitbater ons verbaasd aansprak: "zijt ge nu al-

*Ook bij een tocht met zijn naam
ligt krankzinnigheid op de loer*

weer terug?" De organisator wist uit te leggen dat we het fietspad hadden moeten aanhouden, want 'hij had de bordjes voor de uitsplitsing deez' ochtend nog opgehangen'.

Bordjes! In een Vincent van Gogh tocht? Wie rekent daar nou op, als ieder pijltje als een kunstwerk op het asfalt is geschilderd? En die Brabantse dan? Die komt daar toch vandaan? Maar goed: we waren op tijd in Utrecht (12:55, red.) om de bekende 75 km alsnog af te leggen. Fijn dat je het parcours kent, zodat je zonder omzwervingen je kilometers kunt maken.

Chris Bruijnes

DOORZAKKEN MET MUSEEUW

Ik fiets doorheen het vlakke West-Vlaamse land. Stoempend tegen een straffe zuidwesten wind rijd ik van Jabbeke naar Zevekote. Als de middag op zijn einde loopt, dwars ik in Gistel de grote baan van Torhout naar Oostende. Onontkoombaar staat daar aan het kruispunt de gasthof 'Tourmalet'. Ik heb geen keus. Dorstig betreed ik het fameuze etablissement van bergkoning Sylvère Maes, de Tour-winnaar van 1936 en 1939.

D'n Sylveer zelf is niet meer van de partij, maar de vele memorabilia aan de muur verhalen nog van zijn legendarische overwinningen.

Wat al gauw opvalt is dat ook de jaren negentig goed zijn vertegenwoordigd in dit bedevaartsoord voor de wielersliefhebber. Ach, natuurlijk, dit is de stamkroeg van Johan Museeuw, die andere beroemde Gistelnaar. Hier vierde hij menige overwinning met zijn supporters. En wie komt daar aanlopen met

een dienblad vol pintjes? Is dat niet De Leeuw zelf...

Maar genoeg over het kroegleven van de grote kampioen. Daar hebben wij tenslotte niets mee te maken, dat is privé. Dit verhaal gaat wel over doorzakken, maar dan op een heel andere manier.

Tien jaar geleden kijk ik op de Belgische televisie naar Luik-Bastenaken-Luik. Gastcommentator is bondscoach José De Cauwer, de man die ooit Johan Museeuw

Verbaasde Joost grijpt zijn welverdiende pint

omvormde van veldrijder tot wegrenner. Wanneer het tweehonderd man sterke peloton de steile Stockeu beklimt, zegt De Cauwer: “Moet je nu eens op Museeuw letten. Die begint als één van de eersten aan de klim en komt als één van de laatsten boven. Daarna beweegt hij zich weer rustig door het peloton naar voren, voordat ze bij de volgende klim komen. Zo verspilt hij dus totaal geen energie.”

Een week daarna rijd ik de cyclosportive ‘Dwars door België’. Al direct van bij de start gaat het vreselijk hard. Ik denk: de dag is nog lang, laat ik mezelf niet opblazen. Maar aan de andere kant is het zonde om de groep nu al te laten gaan. Plotseling denk ik aan de woorden van De Cauwer. Waarom zou ik dat ook niet eens proberen. Ik zit lekker uit de wind achterin de groep. Bij het binnenrijden van Tiegem schuif ik onopvallend naar voren. Rechtsaf, bochtje naar links. Daar ligt het Vossenhol, de bult waarop Andrei Tchmil zo meedogenloos kon demarreren. Als eerste begin ik aan de klim, klein beetje druk op de pedalen, niet te driest. Ik tel de renners die me voorbij steken. Als de laatste langskomt zorg ik dat ik kan aanpakken. Op naar de volgende Vlaamse reus. Ik hou dat natuurlijk niet de hele dag vol, maar ook anderen moeten lossen, er ontstaan nieuwe groepjes. Voor de eerste keer kom ik thuis met Goud. Met dank aan De Cauwer.

Ik moest hier weer aan denken toen ik onlangs op Canvas een documentaire zag over het door Johan Museeuw verrassend gewonnen WK van 1996. Het parcours in het Zwitserse Lugano werd door kenners omschreven als een zwaardere uit-

Museeuw in café Tourmalet op de oude Tour-fiets van Sylvère Maes

voering van L-B-L. Geen parcours dus voor dikkonten als Museeuw. Maar de Leeuw was getergd. De klassieker Parijs-Tours was voor hem zeer frustrerend verlopen. Hij moest daar bij de eersten eindigen om zijn Wereldbeker-trui te verdedigen, maar de ploeg reed voor sprinter Tom Steels. Hij was volkomen ontgoocheld en zei voor de camera dat hij ging stoppen met wielrennen. “Het WK, volgende zondag, is mijn laatste wedstrijd.”

Een dag voor zijn ploeggenoten is Museeuw al ter plaatse. “Ik wilde wat trainen rond het Meer van Lugano. Na een half uurtje word ik ingehaald door Laurent Jalabert, een serieuze kanshebber voor de wereldtitel. Hij zegt, ‘Ik wil een doorgedreven training doen. Ik rijd naar Sankt

Museeuw klimt: "Ik laat mij langzaam doorheen het peloton zakken."

Moritz en doe daarbij nog een lusje om. Dat is 250 kilometer heen en terug. 'Ik zeg, 'Geeft het dat ik een stukje mee rijd?' Dat was goed." Jalabert: "Ik dacht: hij is hier toch geen favoriet."

Museeuw: "We zijn acht uur en een half weggeweest, waarvan ik bijna vijf uur bij Jalabert in het wiel gezeten heb. Ik kon hem bergop niet volgen. We moesten twee cols van de eerste categorie naar boven en dan nog die col van 32 kilometer naar Sankt Moritz toe. Van babbelen onderweg was geen sprake, want hij ging serieus tekeer. Ik dacht altijd dat ik er op training hard tegenaan ging, maar hij deed er nog een schepje bovenop. Amai, zo'n tempo!" Jalabert: "Ik reed hard, ik wilde hem toch een beetje intimideren. Maar ik wachtte bij elke kruising op hem." *Museeuw:* "Toen ik terugkwam in het hotel waren al mijn reserves op, maar ik had

een goed gevoel."

Het WK-parcours telt 4.560 hoogtemeters; de renners moeten vijftien rondes van 17 km rijden, met daarin twee beklimmingen. De favorieten zijn Laurent Jalabert, Michele Bartoli en de Zwitser Mauro Gianetti, een man van de streek. Ook deze zondag past de jarige (!) *Museeuw* het doorzak-principe toe: "Ik heb

De stamgasten van dit vlaamse wielercafé leerden Museeuw en Joost het "doorzakken"

dan beslist om de klim telkens op te rijden aan een bepaalde hartslag, niet hoger. Als het peloton iets rapper gaat: laat u gewoon doorzakken langs achter. Als u dan als voorlaatste boven komt is dat nog net voldoende om in het tweede deel van de wedstrijd voluit de nodige energie aan te spreken, en eerst dan in de rode zone beginnen te fietsen.”

Op zo'n honderd kilometer van de aankomst rijdt er een groep van twaalf renners weg, met daarin twee Italianen en drie Zwitsers, waaronder Gianetti als enige van de favorieten. Underdog Museeuw glipt onopvallend mee. Die beklimmingen zijn niet zijn ding, maar als geboren klassiekerrenner kan hij de afstand van ruim 250 km goed aan.

Museeuw: “Dertig kilometer voor het einde begint de kopgroep te verzwakken, de achtervolgers komen dichterbij. Ik heb toen een aanval geplaast, bergop. Er is daar één stukje waar je de 53 kunt trappen.”

Joost geeft praktijklessen voor alle leeftijden in het gecontroleerd “doorzakken”

Wereldkampioen! In de armen van verzorger Dirk Nachtergaele komen de emoties los

Gianetti is de enige die nog terugkomt. “Ik was blij dat hij aansloot. Hij was de ideale man om mee op kop te fietsen. Gianetti was de betere klimmer, maar ik was de slimste. Telkens als hij omkeek draaide ik mijn aangezicht op onweer. Ik deed of ik dood zat, of alles pijn deed. Ik ken niet veel van toneelspelen, maar Gianetti is erin getrapt. En hij reed in eigen streek, hij wilde per se het podium halen.” En zo wordt de kasseienkoning wereldkampioen op een parcours dat het zijne niet is. Een week later stelt hij in de Ronde van Lombardije alsnog zijn Wereldbeker veilig. En hij doet nog acht seizoenen voort...

Ik neem nog een laatste pintje en fiets verder. Naar Zevekote, waar Museeuw zijn allereerste wedstrijd reed.

Joost van Waert

OPROEP

OUD GEDAAN, JONG GELEERD

Wie wil er niet aanwezig zijn bij de aankomst van de Tour bovenop de Alpe d'Huez? Wie wil niet de hand schudden van Fabian Cancellara en 's-avonds een hapje eten met de renners? Wie droomt er niet van om een stukje mee te rijden met de profs? Dat willen wij toch ook?

Dat overkwam Songezo (18) uit Masiphumelele, Zuid-Afrika. Songezo heeft de uitnodiging natuurlijk gretig aanvaard om met enkele van zijn fietsclubleden deel te nemen aan een internationaal groepje veelbelovende jonge fietscoureurs.

Zij mochten de Tour de France van 2008 van dichtbij zien, eerst zelf de Alpe d'Huez oprijden (Songezo won in: 52 minuten), de aankomst van de profs van dichtbij meemaken, handen schudden en zelfs etappe 18 een stukje meerijden!

Nu is Songezo niet zomaar een renner. Hij veroverde vorig jaar het geel in de Medscheme Tour de Vino (110 km.) in zijn categorie. Hij was 40e in de fameuze en prestigieuze Cape

Songezo met zijn Cervelo

Argus PPA Giro del Capo Challenge: de grootste geklokte tour (45.000 mensen).

Songezo is een knokker. Hij woonde als wees in een arm dorpje bij Kaapstad en had het geluk om een fiets te krijgen via de plaatselijke fietsclub. De kinderen in het dorp begonnen al gauw wedstrijdjes met elkaar te rijden en ze werden steeds enthousiaster voor het echte werk. 'Een fiets' werd een echte racefiets en nu rijdt Songezo op een mooie Cervélo geschonken door de CSC Saxo bank en Cervélo. Daar traint ie nu 16 uur per week op. Songezo promoveerde in Frankrijk de Life Cycling Academy (LCA), een organisatie die het fietsen in de armste delen van Zuid-Afrika stimuleert en de Velokhaya (infrastructuur en fondsen-werving).

Zoals zo vaak zit er achter dit berichtje een heel verhaal. Ik raakte aan de praat met Janke van der Veen, fietsenmaakster van haar zaak 'da Vietsie' in de Bolstraat (nr. 28). Zij heeft ruim een jaar middenin de township Masiphumelele een half uur fietsen van Kaapstad gewerkt om de mensen het vak van fietsenmaker te leren. Hoe onderhoud ik een fiets? Wat zijn goede onderdelen? Hoe los ik de problemen op?

In Zuid-Afrika is de fiets een belangrijk vervoermiddel tussen wonen en werk. En tussen wonen en school. Om te gebruiken als transportmiddel voor je eigen onderneming. Tijdens de Apartheid moesten de mensen binnen de muren van de township blijven en mochten ze ook niet fietsen. Daarna moesten ze dure buskaartjes kopen om naar school of werk te gaan omdat er geen fietsen meer waren.

Janke wilde graag een bijdrage leveren om mensen weer zelf te leren om hun fiets te kunnen repareren. Het liefst zou ze de 'Hollandse fiets' daar invoeren

omdat die zo stevig is. Ze zag hoe belangrijk het is dat de kinderen een fiets hebben

om naar school te fietsen. En hoe de kinderen in de township enthousiast voor het wielrennen werden toen de Cape Argus ontstond. Er ontstond een fietsclub en ze gingen tegen elkaar racen: kinderen van 11-12 jaar. En tegen de kinderen van het volgende dorp.

Janke leerde hen hoe je je fiets moet onderhouden. "Het blijkt een enorme

stimulans voor hen om met iets positiefs bezig te zijn, om verder te komen. Maar ze rijden meestal op van die fietsen soort 'beroerde ATB'", zegt Janke. "Kan jij iets voor me doen?", was haar vraag.

Enkele jaren geleden heb ik eens 'oude fietsen dag' georganiseerd. Er verschenen 'oude vertrouwde racefietsen' op het Erf, oude kledij, nauwelijks meer gebruikte spullen van zolder. Dat was leuk! Ook zijn er steeds die verhalen van leden die maar geen afscheid kunnen nemen van hun oude vertrouwde racefiets en hem op zolder hebben staan, aan de muur hebben hangen, ja zelfs naast hun bed hebben staan!

Toen kwam de gedachte bij me op: zouden die fietsen niet een tweede leven kunnen krijgen voor die Zuid-Afrikaanse kinderen in de township van Janke? Geen kapotte of afgekeurde spullen (daar hebben ze niets aan) maar je oude racefiets die nog goed is. Je oude Gazelle, Batavus, Peugeot, Giant. Ook onderdelen kunnen ze goed gebruiken: een frame, pedalen, wielen, banden, derailleurs, en kleding, schoenen, handschoenen, helmen.

Geef ze aan Janke's da Vietsie en zij zal ervoor zorgen dat dit in haar township komt (www.davietsie.nl).

Wie weet rijdt er binnenkort een jonge nieuwe 'Songezo' zijn/haar eerste rondjes op jouw oude racefiets?

Otte

Voor de Oeganda inzamelactie zie de email van Joep

HOBBIES NAAST HET FIETSEN

Het lijkt onwaarschijnlijk dat er Ledig Erfers zijn die er een hobby naast het fietsen op na houden. In deze nieuwe rubriek besteden we aandacht aan deze bijzondere combinatie. Vogelspotten doe je buiten en kan zelfs op fiets.

De zwijgzame notenkraaker is bij ons een tamelijk zeldzame vogel. Het dier behoort tot de familie der kraaien, hoewel je dat aan het uiterlijk niet snel zou zeggen. Ook het feit dat het een echte zaadeter is maakt hem een beetje tot een buitenbeentje in de kraaienfamilie. Hij verstopt de zaden in de late zomer en het najaar in de bodem en in de winter kan hij ze met verbazingwekkende precisie terugvinden, ook onder een dik sneeuwdek. De notenkraaker is met zijn lengte van 32 cm iets kleiner dan de vlaamse gaai. Mannetje en vrouwtje zien er eender uit.

De notenkraaker is niet erg voerzaam en zeer zeldzaam in Nederland. Recentelijk is hij door een Ledig Erfer echter gespot in de Voagezen. Tijdens de voorbereidingen voor de tijdrit. Zo zie je maar weer welke bijzonder dingen je naast het fietsen kunt beleven als je er maar oog voor hebt.

Hobbieredacteur: Jan

SCHURENDE SCHAKELS

Otte's roddelhoek

* De kosten van de tekstschrijver van Michiels speech tijdens de seizoenopening kunnen niet worden gedeclareerd!

* Gehoord tijdens de opening, als reactie op de vraag wie de gast was: "Steven Rooks? Daar krijg ik nog geld van"(naam bij redactie bekend)

* Vergeten vraag bij opening: "Kan Steven Rooks nu wel of niet zelf een ketting repareren?" Antwoord: petje af!

* De insinuatie dat de redactie ook maar enige betrokkenheid bij de vragen van Steven Rooks had, is natuurlijk louter speculatief.

* Een bananengebakje kunnen we

*Paparazzi:
Cool,
spinnen in je
onderbroek
moet bij het
Ledig Erf
gewoon
kunnen!*

ook bij een komende bevalling van harte aanbevelen.

* Voor Harry blijkt het opvangen van aantrekkelijke 'juffrouwen' het beste medicijn om het gehele rondje te kunnen rijden (24-5).

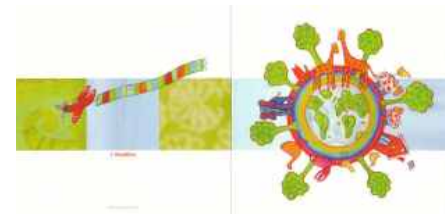
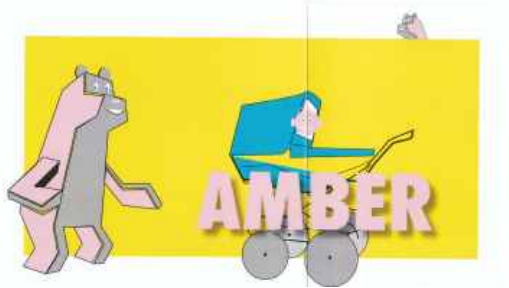
*Loet weer de sigaar: de meeste mensen vallen bij Beverweerd in de bocht en niet ervoor of erna!

* Afspreken op dezelfde camping levert toch een betere voorbereiding voor de tijdrit op!

* Eens kijken of de Boeddhistische monniken in Ladakh (India) mijn klim naar de Khardung La (5.359 m.) in juli wel met bikkelpunten weten te waarderen!

Xander

Dana en Robert

Xander met helm

pe d aa l h e lm w ie l w i m k u s t j e t

sh i rt st uu r g ij s p ij l k e e s t o cht

k a s s e i k r o e g r e k b e r g w a a i - e r